

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 726. Usque Ad Annum 813

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1760

VD18 90117859

§.20. Lullus Archiepiscopus Moguntinus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66091](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66091)

ea conditione, ut Episcopus Coloniensis Sæcul. VIII.
 Frisones converteret; quod vero effectum A. C. 755.
 non dedit. Imo ne quidem ibi prædica-
 vit, sed infideles fuerunt, donec Willibrordus ad eos missus est. Hodie vero Episcopus Coloniensis Ultrajectensem Civitatem sibi vindicare & Sedem Episcopalem suppressimere cupit. Respondi; majorem rationem habendam esse Mandati Sacræ Sedis, jubentis, Episcopum ibi constitui, qui Frisonum Genti Fidem prædicaret, quam fundatæ exiguæ Ecclesiæ, jam collapsæ & negligentia Episcoporum Coloniensium deserta. At ille a sententia sua non dimovetur. Igitur a Bonitate tua expecto, ut mihi mandes, an probetur tibi meum responsum, & ea omnia ex Tabulis Ecclesiæ tuæ describi cures, quæ in hac causa Sergius ad Willibrordum Episcopum scripsit. Aut si aliter tibi videtur, fac, ut sciam, & mandatis tuis obsequar. Sedem Coloniensem tunc temporis tenebat Hildebertus, qui ante breve tempus successerat Hildegario, a Saxonibus trucidato; ad eos enim a Rege Pipino missus fuerat de pace acturus.

Coint. ann.
753. n. 36.
&c.
Ann. Fuld.
an. 753.

§. XX.

Lullus Archiepiscopus Moguntinus.

Forſitan iſta Episcopi Coloniensis molimina S. Bonifacium annis gravem, & infirma valetudine affectum permoverint,

Sæcul. VIII. rint, ut in Frisiam rediret. Igitur con-
 A. C. 755. sentiente Rege hoc iter suscepit, & post-

quam magnum Paganorum numerum in
 Frisia convertisset, & baptizasset, elapso
 non exiguo temporis spatio ad Ecclesias
 suas in Germaniam rerversus est, anno
 a condito Fuldensi Monasterio decimo,
 seu Salutis septingentesimo quinquagesi-
 mo quarto. Anno sequente iterum in
 Frisiam profectus est; prius vero, quam
 se itineri daret, Successorem in Sede Mo-

Act. SS. guntina sibi ordinavit. Fuit is Lullus ex
Ben. to. 4. p. fidissimis sibi Discipulis electus, natus in
 391. Anglia, & olim in Monasterio Maldubien-
 si, seu Malmesburiensi Monachus. In
 Germaniam trajecerat cum aliquot so-

Sup. lib. Apostolicos secum partiretur. Cum jam
 XLII. c. 57. esset Presbyter, Romam a S. Bonifacio
 ad S. Zachariam Papam anno 751, ut di-
 ximus, mittitur, & elapso triennio Epis-
 copus ordinatur anno septingentesimo
 quinquagesimo quarto secundum facul-
 tatem, quam idem Papa S. Bonifacio de-
 derat, sibi Successorem deligendi. S. Bo-
 nifacius, ut consensum Pipini Regis in
 hanc Electionem obtineret, ad Fulradum
 Abbatem scripsit in hunc modum:

ep. 92. Fateor, me gratias tibi debere maxi-
 mas ob plura beneficia mihi in adversis op-
 portune præstita; sed rogo, ut, quæ bene
 cepisti, perficias, & ad Regem deferas, me
 ami-

amicosque meos sentire, instare vitæ meæ
 finem, id enim corporis infirmitates de-
 nunciant. Hinc obtestor Principem, ut
 jam nunc mihi aperiat, quæ beneficia post
 mortem meam Discipulis meis collaturus
 sit. Ferme omnes exteri sunt, aliqui
 Presbyteri in diversis locis pro Ecclesiæ
 Ministerio dispersi, aliqui Monachi in exi-
 guis nostris Monasteriis erudiendis pueris
 operam dant. Sunt senes, qui multis an-
 nis mecum versati, me in laboribus meis
 adjuvarunt. Horum omnium cura me an-
 git; timeo, ne post obitum meum disper-
 gantur, & populi, qui regionibus Infide-
 lium proximi sunt, fidem Jesu Christi
 amittant. Ideo pro ipsis & consilium
 tuum & præsidium peto. Præterea ob-
 testor te in nomine Dei, ut Filium Fra-
 tremque meum Lullum facias constitui
 Episcopum, qui his Ecclesiis ministret, sit-
 que Presbyterorum, Monachorum, & po-
 pulorum Doctor. Spero ipsum Muneri
 suo non defuturum. Illud vero inprimis
 me affligit, quod Presbyteri mei, in fini-
 bus Paganorum existentes pauperrimam
 vitam degant; panem siquidem, sed non
 vestimenta, acquirere sibi possunt, nisi quis
 ipsis suppeditet, quod ego hæcenus feci.
 Responsum tuum mihi mitte, ut eo majo-
 re solatio vel vivam, vel moriar.

Itaque S. Bonifacius Lullum Archi-
 episcopum Moguntinum Rege Pipino,
 Episco-

Sæcul. VIII.
 A. C. 755.

Epistola
 S. Bonifacii

Sæcul. VIII. A. C. 755. Episcopis, Abbatibus, Clericis, & cunctis suæ Diœcesis Optimatibus consentientibus ordinavit, eique ultima mandata in Frisiam confestim discessurus dedit in hæc verba: *Instat hora mortis meæ, perfice, Fili mi! ædificium Ecclesiarum,*

Willib. s. II. quod in Thuringia inchoavi. Populorum vit. S. Liob. conversioni strenue incumbere. Ecclesiam n. 20. to. 4. Fuldensem absolve, & cura, ut in ea sepeliar. Omnia, quæ nobis iter ingressuris necessaria sunt, confer, & in sarcinam eandem, qua libros meos, etiam immitte, linteum, quo defunctus involvar. Ad hæc verba Lullus lacrymis difflebat. S. Bonifacius Liobam quoque Abbatissam vocari jussam hortatus est, ut ex Germania nunquam discederet, quamvis esset advena, nec in observatione votorum suorum sive ob infirmitatem corporis, sive ob temporis longitudinem quidquam relaxaret, sed mercedem æternam cogitaret. Ei cucullum suum dedit, atque eandem Episcopo Lullo, & Senioribus Monasterii Fuldenis præsentibus commendans, jussit, ut in eodem secum tumulo sepeliretur.

§. XXI.

S. Bonifacii Martyrium.

Willib. c. II. Tandem S. Bonifacius iter ingressus est, & secundo Rheno in Frisiam vectus multa Paganorum millia baptizavit, templa